

□ DREIGING, □

DOOR

JO VAN AMMERS-KÜLLER.

I.

Half omgewend naar het kind, dat met omzichtige sprongetjes van de eene tree wipte op de volgende, haar rechter hand een steunpunt voor Jopie's wankel evenwicht en de linker achteloos glijdend langs de leuning, daalde Lize de steile beneden-trap af. Haar aandacht dwaalde van het kinderspel, van Jopie's schrille kreetjes en haar triomfantelijk „Kijk Moes!” af en zij trachtte boven het hooge stemmetje uit de geluiden op de slaapkamer te onderscheiden: Herbert was opgestaan, zijn zware stappen dreunden, nu schoof hij met een harden smak een la dicht, en daar smeed hij, met een heftigen duw, de badkamerdeur in 't slot.

Onwezenlijk rustig en stil leek de benedengang in den schemer, die het bontgekleurd glas van de tochtdeur er spreidde, veilig-rustig als een kerk na de hel van drift en ruzie, die zij in de zwoel-warme, ordeloze kamer-boven had verlaten.

En haastig, als om in de veiligheid dier stilte de ban van 't voorbije te ontgaan, tilde Lize het kind de laatste traptreden af en droeg het, de spartelende beentjes bedwingend met één hand, door de geopende deur de huiskamer binnen.

Onmiddellijk week de spanning harer zenuwen tusschen de rustige overbekendheid dier vier muren; het ontbijt stond te wachten als elken anderen morgen, en door de open tuindeuren dreef de frissche herfstlucht aan, met een enkel, uit de verte opklinkend, vertrouwd ochtendgeluid van de stad.

Het kind dribbelde naar de serre en schoof het bijeengezet speelgoed uiteen; door Lize's zorgzaam hoofd trok even de gedachte of het misschien, na dien regen van vannacht

....te koud.... maar dadelijk daarop de overweging, die boven alle anderen uitdreef: dat Herbert 't zeker niet zou dulden, wanneer zij, zoó vroeg in het najaar, de deuren naar den tuin gesloten hield.

Volkomen automatisch begon zij de plichtenreeks van elken ochtend, haar bewuste gedachten evenmin bij de schepjes thee in den trekpot, als bij de langzame voorzichtigheid waarmee ze de eieren liet duiken in den stoomenden ketel.

Maar toen zij, haar oogen heffend van het gasstel op den schoorsteenhoek, haar gezicht weerkaatst zag in den spiegel erboven, stuitte de loop harer gedachten en staarde zij ontsteld naar de vuurroode plekken onder haar donkeromrande oogen en de scherpe vouwen langs haar bleeken zenuwachtig-vertrokken mond: God! — wat zag ze eruit! En met een hulpeloos bijna kinderlijk gebaar wreef ze met den handrug langs de weer vochtig wordende oogen: ze schaamde zich zoo.... voor de meid....

In de serre babbelde het kind liefkozende woordjes tegen een pop, en murmelend als het stemmetje vloot een dunne waterstraal uit het gootje naast de tuindeur, over de steenen stoep.

Lize liep de serre door, waar het kind verdiept in haar spel, niet opzag en stapte de drie houten tredjes af in den tuin.

Op de gevels aan den achterkant scheen fel de zon; heel de rij langs waren de vensters met gordijnen of jaloezieën gesloten; over een der balcon's hing een helroode deken als een roerlooze vlag. Maar het vierkant van den tuin, omdonkerd door de drie klimop begroeide schuttingen lag in schaduw, alleen langs het kruintje van den kleinen kastanje in den hoek glansde goudig het licht. De bladen van de laurierkers glommen, donker-zwart waren de aarde en de perken na den zwaren nachtregen en aan de stamrozen langs den grasrand hingen de bloemen slap van het nat.

Het vrouwtje beurde een roos, die weer néér zeeg, zwaar als het bolletje van een slapend kind, dan een tweede, die, met